

Sıcacık Bir El

– Mehmet Sıddık KAYA · 05 Kasım 2024

99'da üç yaşındaydı depreme yakalandığındaNe olduğunun farkında bile değildi.Buz gibi betonların arasında iki gün bir başına kalmıştıKaranlıklarda bir başına ağlamış, sesi kısılmıştı.Elini tutan sıcacık bir el, ona yeni bir dünya bağışlamıştı.Gözlerini açtığında asla unutamayacağı birçok yüz onu bekliyordu.Herkesin yüzünde bir tebessüm vardı,Kaybettiklerinden habersiz bir an kendisi de gülümsemişti.Kimsesizdi belki ama artık yalnız değildi,Ona gülümseyen sıcacık yüzler onu hayata bağlamıştı,Sımsıkı tutunmuştu yaşama.Yıllar gelip geçmişti...24 yıl sonra yine aynı kaderi yaşıyordu.Kaderi ile bir iç hesaplaşmaydı bu,99 da gülümseyen yüzler canlanmıştı gözlerinde,Durum farklıydı,Kader ona gülümsetebilme fırsatı sunmuştu.Aklından çıkmamıştı ona uzatılan sıcacık eller,Enkazlar arasında yıllar önce kaybettiklerini arıyordu sankiBetonların arasından sarkan demir parçaları örümcek ağları gibiydi.Elina aldığı demir makası ile bir bir kesiyordu buz gibi demirleri,Hava soğukluğuna aldırış bile etmiyordu,Molozları temizlerken elleri titriyordu, üşüyordu.Duyduğu bir ses, içini ısıtıyordu.Bütün çırpınışları, o sese ulaşmaktı.Nihayet tutabilmişti minicik bir eli.24 yılın bütün özlemlerini giderir gibi sımsıkı sarılmıştıBuz gibi minicik el bir anda ısınıvermişti.Göz göze geldiğinde tutamamıştı kendini,Gözleri dolmuştu, gülümsemişti,Gülümsetmeyi becerebilmişti.O gün anlamıştı, insanı hayata bağlayanın sıcacık bir el olduğunu...